

portal

Catalanitat en el segle XXI: nació i sobirania

Josep-Maria Terricabras

Catedràtic emèrit de Filosofia a la UdG
i diputat d'Esquerra Republicana al Parlament Europeu
josep-maria.terrincabras@europarl.europa.eu

Sabem que la història no avança de forma monòtona i lineal. Sovint pateix batzegades. Però també sabem que, un cop certes idees o certs moviments s'han posat en marxa, acaben trobant camins per avançar i s'acaben imposant, encara que costi molt arribar a l'èxit total. Així ha passat, per exemple, en els moviments d'esclaus, dones, gais o negres, que per això s'han anomenat «moviments d'alliberament». I per això, els que estan en contra d'aquests moviments procuren actuar des de bon començament per escapar-los, esclafar-los, liquidar-los, abans no arrelin i ja siguin imparables.

De fet, hi ha dictadures que duren molts anys però que acaben caient empeses pels aires de llibertat que han anat bufant, ni que siguin tímids al començament. Vista amb perspectiva històrica, la construcció política d'un país avança sempre pels camins de la llibertat. Malauradament avui hi ha més democràcia política que social i econòmica. Però aquests són precisament els aires de canvi que han de bufar per construir el futur.

La Catalunya del segle XXI s'ha construït sobre el «sentit» i sobre el

«sentiment» d'una catalanitat de més de mil anys. El sentit fa referència a la direcció que es pren. El sentiment, a la intensitat amb què es pren. Des de fa centenars d'anys, Catalunya ha estat reconeguda com a nació per regnes, papats, universitats, per amics i enemics. No cal perdre temps en això. Perquè Catalunya —i el conjunt dels Països Catalans— és una unitat històrica que s'identifica amb el seu territori, la seva llengua i cultura; amb el seu marc jurídic i de costums; amb un codi de valors a favor de la llibertat, la justícia i la pluralitat; amb les seves tradicions, les seves victòries i derrotes; i que té voluntat de persistir i de projectar-se cap al futur, bastint aliances amb països democràtics i avançats.

És en aquesta voluntat de persistència i de projecció que es descobreix el «sentit» de Catalunya. El «sentiment» es veu en la intensitat amb què vol recórrer aquest camí, amb el seu desig de sobirania. Avui, totes les sobiraniaes són compartides, però hi ha una gran diferència entre compartir sobirania, com fan els estats, i viure amb sobirania partida i vigilada, com fan les minories estatals.

En el segle XXI, el «sentit» i el «sentiment» han retornat Catalunya a la voluntat de sobirania plena. ■